

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Pražská plynárenská distribuce, a.s., člen koncernu Pražská plynárenská, a.s.,**
se sídlem U Plynárny 500, Praha
zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 24,
Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,**
se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha

za účasti: T.P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, čj. UOOU-02134/23-9

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu shora uvedeného správního rozhodnutí. Věc se týká postupu podle ust. § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o

svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o informacích“), kdy bylo příkazáno žalobci poskytnout žadateli (jímž je v tomto soudním řízení zúčastněná osoba) k jeho žádosti o informaci k jeho bodu 1 přehled uskutečněných jednání představenstva PPD v roce 2022 (datum každého jednání) ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Povinným subjektem (který procesně vydal prvostupňové správní rozhodnutí) je žalobce.

[2] Napadeno bylo rozhodnutí ve výroku II., jímž byla stanovena shora uvedená povinnost, a výrok III. rozhodnutí, kterým bylo ve vztahu k bodům 2 a 3 žádosti zúčastněné osoby prvostupňové správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání.

[3] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené výroky rozhodnutí. Tvrdí, že zúčastněná osoba je vlastníkem plynárenského zařízení, blíže vymezeného na pozemcích v katastrálních územích Sluštice a Zlatá, toto zařízení koupil v rámci insolvence od předchozího vlastníka plynovodu, přičemž nikdy nebyl a není držitelem licence pro distribuci plynu. Toto zařízení koupil se záměrem dosáhnout zisku z jeho opětovného prodeje, neboť krátce po nabytí jej nabídl za částku vyšší k odkoupení žalobci, k prodeji nedošlo, protože cena byla pro žalobce nepřijatelná (cena je regulovaná rozhodnutím Energetického regulačního úřadu). Po neúspěšném pokusu o prodej zúčastněná osoba navrhovala uzavření nájemní smlouvy, nájemné však nebylo pro žalobce akceptovatelné, proto k uzavření smlouvy nedošlo. Žalobce za plynárenské zařízení platí částky odpovídající cenové regulaci. Zúčastněná osoba se po žalobci domáhá zaplacení rozdílu ceny mezi cenou regulovanou a požadovanou civilní žalobou na bezdůvodné obohacení (řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 51 C 19/2022). Současně zúčastněná osoba začala žalobce „bombardovat“ různými žádostmi o informace, z nichž je zjevná její snaha získat informace, které by mohla využít v civilním sporu (informace týkající se všech případů, kdy žalobce provozuje plynovod, kdy není jeho vlastníkem, informace týkající se výpočtu hodnoty plynárenských zařízení, investiční ceníky žalobce). Ke dni podání žaloby zaslala zúčastněná osoba žalobci celkem 31 žádostí o informace a na to navazujících stížností je 46.

[4] Toto řízení se týká žádosti, která byla podána dne 18. 4. 2023, jejímž předmětem bylo: „(1) Přehled uskutečněných jednání představenstva PPD v roce 2022 (datum každého jednání), (2) Záписы ze všech jednání představenstva PPD v roce 2022, včetně příloh, (3) kopie schválených dokumentů na jednáních představenstva PPD v roce 2022, které nejsou součástí příloh záписů z jednání.“

[5] Na podání této žádosti žalobce reagoval zasláním vyrozumění o administrativním uložení věci, čemuž se bránil žadatel stížností, již následně žalovaný vyhověl a příkazal žalobci, aby žádost vyřídil, dále pak žalobce vydal dne 4. 7. 2023 prvostupňové správní rozhodnutí.

[6] Konkrétně pak žalobce uvádí, že považuje žádost za šikanózní ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o informacích, a nesouhlasí se závěrem žalovaného, že to není důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Šikanózní úmysl žadatele nedovozuje žalobce pouze z množství podaných žádostí o informace, ale i účelem vyžádání informace a zda se

tato informace týká veřejného zájmu. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 6 As 68/2014-21, i na praktický komentář k zákonu o informacích. Smyslem zákona není sbírání informací souvisejících s probíhajícím soudním sporem, opačný výklad by vedl k porušení principu spravedlivého procesu. Závěr žalovaného o zástupnosti tohoto důvodu není v souladu se skutkovým stavem. Ohledně informací uvedených pod bodem 1 žádosti poukazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, kdy zákonnou překážku poskytnutí informací spatřuje žalobce v materiálním korektivu ve smyslu posouzení ekvity. Podle názoru žalobce se žalovaný nedostatečně vyrovnal se všemi skutečnostmi, které svědčí zneužití práva.

[7] Dále žalobce namítá, že se na poskytované informace vztahuje výluka stanovená v ust. § 2b odst. 1 zákona o informacích (informace o činnostech veřejného podniku a veřejné instituce, které souvisejí s běžným obchodním stykem v rozsahu předmětu činnosti nebo podnikání, a znevýhodnilo by to žalobce na relevantním trhu). Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by měl vymezit a odůvodnit, zda nevykovává některou z činností podle ust. § 153 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o veřejných zakázkách“). Tvrdí, že je nerozhodné, zda spadá do kategorie veřejných podniků, jejichž definičním znakem je výkon relevantní činnosti, nebo veřejných institucí, které jsou obchodní společností, neboť výluka podle ust. § 2b odst. 1 zákona o informacích se vztahuje na obě kategorie povinných subjektů. Ani skutečnost, že ust. § 2b odst. 2 zákona o informacích obsahuje výjimku z výjimky v prvním odstavci neznamená, že se tato výjimka z výjimky na žalobce vztahuje či nikoliv; podle názoru žalobce se na něj nevztahuje. Ohledně článku v uveřejněném v Právních rozhledech č. 4/2023, který zmiňuje žalovaný, podle názoru žalobce neznamená, že by výkon činností podle ust. § 2b odst. 2 zákona o informacích měl mít odraz v povinnosti zveřejnit naprosto všechny informace.

[8] Dále napadá závěr o „běžném obchodním styku“ podle ust. § 2b odst. 1 písm. a) zákona o informacích, jak jej vykládá žalovaný, resp. pokud není definován, těžko jej může žalobce chápat širěji. Nesouhlasí s tím, že by tento pojem nevysvětlil, poukazuje na to, že představenstvu přísluší obchodní vedení společnosti. Pokud jsou tyto dokumenty zveřejněné v obchodním rejstříku, pak je absurdní tvrdit, že je žalobce utajuje. Ze sbírky listin je pak zřejmé, že žalobce zveřejnil pouze několik případů, kdy došlo k volbě místopředsedy představenstva. Dále žalobce nesouhlasí s tím, že by měl objasnit v čem mají informace obchodní a průmyslovou povahu ve smyslu ust. § 2b odst. 1 písm. b) zákona o informacích, neboť to už ve zrušeném rozhodnutí učinil. Skutečnost, že zápisy z jednání představenstva obsahují informace obchodní a průmyslové povahy je podle jeho názoru zřejmá již z toho, že představenstvo na svých jednáních rozhoduje o otázkách týkajících se řízení běžné podnikatelské činnosti společnosti, k čemuž poukazuje na článek „Velká novela zákona o svobodném přístupu k informacím“.

[9] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na důvody, které plynou z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zneužití práva nelze zjistit ani z počtu podaných žádostí či stížností, ani z jiných okolností, poskytnutí přehledu jednání představenstva nebrání žádná zákonná překážka, žalobce zápisy z jednání představenstva v obchodním rejstříku

zveřejňuje. K posouzení zákonných podmínek ust. § 2b odst. 1 písm. a) a b) nebylo ve spisu ani v rozhodnutí dostatek informací.

[10] Zúčastněná osoba (žadatel o informaci – dále také jen obecně „žadatel“) s podanou žalobou nesouhlasila, navrhovala ji zamítnout a obsahově uváděla téže argumenty, jako žalovaný. K získání plynovodu připomněl, že mateřská společnost žalobce byla v této době v insolvenčním řízení, kdy plynovod získal přihlášeným věřitelem, proto žalobce i jeho mateřská společnost mohly plynovod odkoupit. Po jeho získání získal informace, které se tohoto podnikání týkají, a které nejsou veřejně známe, a které by rád zveřejnil, k čemuž potřebuje další informace, jichž se domáhá (např. žalobce neuzavírá s vlastníky plynovodů úplatné nájemní smlouvy, těchto případů je 4 814), tedy vybírá poplatky od odběratelů za distribuci plynu, ale vlastníkům plynovodů nic nehradí, což vysvětluje i nezájem žalobce o koupi plynovodu v insolvenčním řízení. Poukazuje rovněž na vlastnickou strukturu žalobce, kdy jím je ve 100 % hlavní město Praha, a zastupitelé by měli vědět, jak podniká. Poukazuje dále na to, že smlouvu o provozování plynovodu uzavřel žalobce s jinou společností, než která plynovod vlastnila, a přesto mu byla energetickým regulačním úřadem vydána licence k provozování, neboť řízení se omezuje na poskytnutí pouze čestného prohlášení. Takových skutečností zjistil více, proto má zájem na poskytnutí informací.

[11] Žalobce podal ve věci repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[12] Při ústním jednání účastníci na svých procesních postojích setrvali.

[13] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že možnost odmítnout žádost o informace z důvodu zneužití práva je nutné konkrétně zdůvodnit a propojit s konkrétní vyřizovanou žádostí. Postačující nejsou znaky spojující toto zneužití práva pouze s počtem podaných žádostí, k tomu musí přistoupit i další faktor (množství žádostí, které spolu nijak nesouvisí, neúčelné podávání stížností, opakované nezaplacení úhrady nákladů, apod). Dále musí přistoupit i úmysl směřující k popření smyslu práva na informace, který je nutné doložit. Je zde dále zmíněna četná judikatura, týkající se možnosti odmítnout z tohoto důvodu poskytnutí informací. Žalobce dovozuje šikanózní úmysl žadatele především z množství hlediska (od ledna 2022 do dne vydání rozhodnutí 70 podání ve smyslu zákona o informacích – 29 žádostí, ostatní opravné prostředky). To nemůže obstát, z celkového kontextu těchto podání není zájem na obtěžování žalobce s podobnými formulacemi či obsahových překryvem, které by značily zneužití práva, nelze je považovat za sériové či stereotypní, neboť v nich nejsou požadovány obsahově shodné informace nebo opakované obdobné argumenty. Nelze je označit ani za bizarní, patologické či neopodstatněné. Žádost tak tyto znaky nenaplnuje, proto nelze vycházet z toho, že by se jednalo o zneužití práva. Neexistuje zákonná překážka, která by poskytnutí těchto informací bránila, proto přikázal žalobci tyto informace poskytnout.

[14] Dále je v odůvodnění k ust. § 2b zákona o informacích uvedeno, že povinný subjekt musí nejprve vymezit a odůvodnit, zda nevykonává některou z činností podle ust. § 153 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a zda se požadované informace týkají relevantní činnosti. S ohledem na zapsaný předmět podnikání žalobce má žalovaný za to,

že žalobce relevantní činnosti podle ust. § 153 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vykonává. Proto je nutné posoudit, zda se požadované informace vztahují k relevantní činnosti v odvětví plynárenství (pokud by tomu tak bylo, není možné výjimku aplikovat). Tento závěr nemůže žalovaný učinit, neboť takovými informacemi nedisponuje, a nelze učinit jednoznačný závěr, zda se požadované informace či jejich části k relevantní činnosti ze své podstaty vztahují. Až bude postaveno najisto, že se požadované informace nevztahují k relevantní činnosti ve smyslu výjimky podle ust. § 2b odst. 2 zákona o informacích, lze přistoupit k posouzení, zda požadované informace či jejich části naplňují důvody uvedené v ust. § 2b odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto zákona, tedy že jde o informace týkající se činnosti povinného subjektu uskutečňované v běžném obchodním styku nebo že tyto mají obchodní či průmyslovou povahu, což je nutné konkrétně odůvodnit, což se rovněž nestalo. Je poukázáno na pojem „běžný obchodní styk“ a jeho vymezení v právních normách (i již neúčinných), a že je nutné jej řádně vyložit, dále je uloženo vyložit pojem „činnost v běžném obchodním styku“, což žalobce učinil širěji, aniž by k tomu měl zákonnou oporu. Je uvedeno, že žalobce zápisy či výňatky ze zápisů představenstva (po anonymizaci) publikuje veřejně ve sbírce listin. Tyto informace nebyly součástí spisového materiálu, proto je nemohl žalovaný posoudit.

[15] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobce mj. ve vztahu k argumentaci uvedené v napadeném správním rozhodnutí uváděl, že zjevně šikanózní úmysl žadatele spatřuje v počtu podaných žádostí a podání (stížností), některé žádosti jsou podávány od právnických osob, v nichž žadatel figuruje jako jednatel a společník, že je vlastníkem plynárenského zařízení, že je veden soudní spor mezi žadatelem a žalobcem, některé z žádostí pak jsou vedeny úmyslem přetížení povinného subjektu. Dále je zmíněn zájem na podání informací a je uvedeno, že nebyl shledán důvod, proč by tyto informace žadatel potřeboval. Dále je přistoupeno k výkladu „činnosti v běžném obchodního styku“ a „smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku“, pojem „obchodní vedení“, a důvod pro odmítnutí je spatřován v zákonné podmínce podle ust. § 2b odst. 1 písm. a) zákona o informacích. Dále jsou velmi obecně zmíněny i „další důvody pro odmítnutí žádosti podle ust. § 9 a 11 zákona o informacích“.

[16] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[17] Podle ust. § 2b zákona o informacích: „(1) Povinnost poskytovat informace se netýká informací o činnostech veřejného podniku a veřejné instituce, která je obchodní společností nebo národním podnikem, pokud tyto činnosti (a) jsou uskutečňovány v běžném obchodním styku v rozsahu předmětu činnosti nebo podnikání veřejného podniku nebo veřejné instituce zapsaného ve veřejném rejstříku nebo (b) mají obchodní nebo průmyslovou povahu a poskytnutí informace by veřejný podnik nebo veřejnou instituci znevýhodnilo na relevantním trhu. (2) Odstavec 1 se nepoužije, pokud jde o činnosti podle § 2a odst. 1 písm. a).“.

[18] Podle ust. § 2a odst. 1 písm. a) zákona o informacích: „*Povinným subjektem je dále veřejný podnik, kterým se pro účely tohoto zákona rozumí právnická osoba, která není povinným subjektem podle § 2 odst. 1 a (a) která*

1. *vykonává relevantní činnost podle zákona o zadávání veřejných zakázek,*
2. *jedná jako poskytovatel veřejných služeb podle čl. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007, o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70,*
3. *jedná jako letecký dopravce, který plní závazky veřejné služby podle čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008 o společných pravidlech pro provozování leteckých služeb ve Společenství, nebo*
4. *jedná jako majitel lodi, který plní závazky veřejných služeb podle čl. 4 nařízení Rady (EHS) č. 3577/92, o uplatňování zásady volného pohybu služeb v námořní dopravě v členských státech (námořní kabotáž),...“.*

[19] Podle ust. § 11 a odst. 1 písm. b) zákona o informacích: „*Povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit ... (b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací,...“.*

[20] Ust. § 153 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách pak vyjmenovává relevantní činnosti, konkrétně ust. § 153 odst. 1 písm. a) tohoto zákona zní: „*Relevantní činnosti se pro účely tohoto zákona rozumí (a) v odvětví plynárenství*

1. *poskytování nebo provozování přepravní nebo distribuční soustavy, těžebního plynovodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s výrobou, přepravou nebo distribucí plynu, nebo*
2. *dodávka plynu do přepravní nebo distribuční soustavy, těžebního plynovodu,...“.*

[21] Obecně k posouzení podané žaloby soud připomíná, že přezkoumává správní rozhodnutí vydané v odvolacím řízení, které nějak musí reagovat na uplatněné odvolací důvody žadatele. Tím je dán i základní rámec toho, k čemu se takové rozhodnutí vyjadřuje. Dále je nutné si uvědomit, že rozhodnutí reaguje na argumentaci uvedenou v prvostupňovém správním rozhodnutí. Pokud odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí žalobce jako vykonavatele veřejné správy nebylo dostatečně srozumitelné, přesvědčivé a odůvodněné, kasační rozhodnutí odvolacího správního úřadu musí uvést, čemu by se v dalším projednání věci měl žalobce věnovat a co zdůvodnit. Tak tomu v daném případě podle názoru soudu bylo. Ve vztahu k napadenému výroku III. rozhodnutí je pak jasné, že prozatím žádné rozhodnutí (včetně jeho odůvodnění) ve věci žádosti o informace vydáno nebylo, rozhodnutí o odmítnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Odůvodnění kasačního správního rozhodnutí tak nemusí být vyčerpávající v tom smyslu, že by muselo posoudit všechny okolnosti daného řízení (věci) ve smyslu správního řádu. O tom musí být až nové projednání a případné vydané rozhodnutí a jeho odůvodnění. To je až povinností žalobce jako povinného subjektu, který musí věnovat dostatečnou pečlivost posouzení žádosti o informaci a jejímu posouzení, přičemž musí respektovat ustálenou judikaturu, která poskytování informací v režimu zákona o informacích významně doplňuje. Proto drobné formulační nepřesnosti v odůvodnění tohoto napadeného rozhodnutí ještě neznamenají, že žalovaný jako odvolací

správní úřad zavázal žalobce pouze k jediné interpretaci právní normy, pokud si žalobce řádně zdůvodní postup a názor jiný.

[22] Dále soud obecně uvádí, že podle jeho názoru napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právem, povinnost poskytnout informaci je dostatečně zdůvodněna, stejně jako zrušující výrok o vrácení věci a novém posouzení žádosti o informaci. Žalobní body podle názoru soudu ve velké míře vytrhávají z odůvodnění marginální obraty, které pro samotné posouzení věci nemají většího významu, případně v kontextu celého odůvodnění je jejich význam pro argumentaci pouze doplňující.

[23] Pokud žalobce uvádí, že šikanózní úmysl žadatele posuzoval z více hledisek, než pouze z počtu žádostí či obecněji podání, pak je nutné uvést, že tyto další okolnosti, které žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl, nejsou judikatorně důvodnými pro posouzení šikanózního výkonu práva (žalobce uváděl, že žadatel je vlastníkem plynárenského zařízení, což však samo o sobě ještě závěru o šikanózním uplatnění práva nesevčí, dále, že je veden soudní spor mezi žadatelem a žalobcem, což je opět pro takové posouzení nepodstatné, a dále, že některé z žádostí pak jsou vedeny úmyslem přetížení povinného subjektu, což je obsahově totéž, jako poukaz na počet podaných žádostí, který navíc není tvrzeným přetížením žalobce zdůvodněn vůbec). Pokud žalobce uvádí, že žadatel nepodával tyto žádosti s úmyslem vykonávat veřejnou kontrolu, pak taková argumentace je naprosto nepřípadná – v daném případě se nejedná o žádost o informace, kde by se měla zjišťovat podle judikatury role a postavení žadatele o informace, důvod pro podání žádosti je tak nepodstatný. Celkově je tato část žaloby velmi obecná a nerespektuje judikaturu, kterou zmiňuje žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Je tak nutné uzavřít, že důvod pro odmítnutí poskytnout požadovanou informaci z důvodu podle ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o informacích byl v žalobcem vydaném rozhodnutí formulován velmi vágně, nepřesně, obecně a nerespektoval judikaturu. Bylo tak namístě, aby v tomto směru byl žalobce korigován ve svém postupu žalovaným.

[24] Žalobce dále uvádí, že smyslem zákona není sbírání informací souvisejících s probíhajícím sporem mezi účastníky. To je však pouze názor žalobce jako jedné strany tohoto sporu. Pokud žalobce je povinným subjektem, a to je, tak musí práva a povinnosti povinného subjektu dodržovat, a to bez ohledu na to, zda s ním jiná osoba vede soudní spor. Žalobce pak ani v žalobě neuvádí jedinou konkrétní okolnost, která by poskytnutými informacemi měla žadateli nějak dopomoci v probíhajícím soudním řízení, které je vymezeno sporem o poskytnutou úhradu za použití plynárenského zařízení. Soudu není vůbec jasné, jakou skrytou výhodu v takovém sporu má poskytnutí přehledu jednání představenstva (jako k povinnosti, která byla již pravomocně žalobci uložena); pokud jde o případné poskytnutí dalších informací, tam má žalobce možnost částečně takové citlivé informace neposkytnout, což je rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno.

[25] Pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že odmítnutí poskytnutí informací je pouze zástupným důvodem pro nechuť žadateli informace poskytnout, pak se jedná o konstataci obecnějšího posouzení kvality odůvodnění žalobcova rozhodnutí o odmítnutí informace, které nerespektuje judikaturu, je obecné, a

nezohledňuje konkrétní okolnosti žádosti i požadované informace. K takovému závěru není nutné žádné další zkoumání.

[26] Žalobce dále namítá, že vydání informace (tedy bod 1 žádosti) brání překážka, kterou je materiální korektiv formálního pojmání práva, čímž je opět jeho hodnocení zneužití práva na informace. Tímto způsobem však právo na informace vykládat nelze, neboť to je argumentace kruhem – pokud nebyl dostatečně zjištěn šikanózní úmysl žadatele, a to i podle názoru soudu zjištěn nebyl, nelze bez dalšího tvrdit, že poskytnutí informace brání právě tento nezjištěný úmysl. Ani v žalobě žalobce nevznáší jediný argument, který by konkrétně poskytnutí informace znemožňoval, žalobcem namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je velmi obecný a na tuto věc nedopadá. Ani soud nikde neshledává důvod, proč pouze z tohoto důvodu informaci neposkytnout. Proto soud uzavírá, že závěr žalovaného o neexistenci žádného zákonného omezení práva na informace (ve vztahu k výroku rozhodnutí jímž byla uložena povinnost informace poskytnout) je zdůvodněný, a žalobce proti němu nic konkrétního v žalobě netvrdí.

[27] V další části tohoto žalobního bodu pak žalobce svou argumentaci opakuje. Soud znovu opakuje, že napadené rozhodnutí reaguje na rozhodnutí žalobce informaci odmítnout v celém rozsahu po velmi obecném a značně zjednodušujícím posouzení žádosti. Pokud žalobce tak vytýká žalovanému (nutné dodat, že velice obecně a nedůvodně) nějakou nedůslednost, je nutné znovu zopakovat, že napadené rozhodnutí reaguje na důvody, které žalobce do rozhodnutí uvedl a argumentace, kterou použil. Pokud je v odůvodnění uvedeno, že žalobce některé zápisy z jednání zveřejňuje, na což žalobce uvádí, že tak činí pouze v těch případech, kdy k tomu má zákonnou povinnost, pak soud uvádí, že tato argumentace je zjevně pouze podpůrná a pro shora uvedené posouzení nemá žádného významu.

[28] Závěrem soud uvádí s ohledem na bod 1 podané žádosti, kde žalovaný přímo stanovil žalobci povinnost tuto informaci poskytnout, že i podle jeho názoru žádná zákonná překážka k takovému postupu neexistuje, žádost žadatele nelze z důvodů, které žalobce uváděl, považovat za šikanózní výkon práva, a proto je namístě, aby žalobce tyto informace žadateli poskytl.

[29] V další části žalobce napadá výklad ustanovení § 2a a 2b, jak je provedl žalovaný. Soud s výkladem žalovaného souhlasí. Žalobce ve svém rozhodnutí odmítl informace poskytnout s odkazem na ust. § 2b písm. a) a b) zákona o informacích, přičemž výslovně uvedl, že postupuje podle ust. § 2b tohoto zákona, kdy tvrdí, že je naplněna výjimka uvedená v tomto ustanovení a že se vztahuje na žalobce a předmět požadované informace. Aby mohla být tato výjimka posouzena, je však naprosto nutné, aby žalobce zároveň, před samotným posouzením této výjimky, odůvodnil naplnění ust. § 2a odst. 1 písm. a) zákona o informacích, neboť toto ustanovení některé takto stanovené výjimky dále modifikuje. Jinými slovy řečeno – závazný právní názor žalovaného je naprosto logický a vyplývá plně ze znění právní normy – aby mohl žalobce přistoupit k posouzení výjimky podle ust. § 2b, což učinil, nejdřív musí posoudit ust. § 2a odst. 1 písm. a) zákona o informacích. K tomu byl žalovaným zavázán, a to je nutný postup k tomu, aby mohla být případně aplikována výjimka podle ust. § 2b zákona o informacích. Vzhledem k tomu, že zákon o informacích výslovně užívá formulaci „*relevantní činnost podle zákona o*

zadávání veřejných zakázek“, je naprosto logické, že pro výklad pojmu relevantní činnost bude použita definice zákona o veřejných zakázkách tam, kde tento zákon definuje relevantní činnost, což je v jeho ust. § 153 odst. 1. Takový výklad je přesným odrazem právní normy a soud o něm nemá žádnou pochybnost.

[30] Je pak zcela nepodstatné, zda je žalobce veřejným podnikem nebo veřejnou institucí, takové rozlišení není nutné, což sám žalobce v žalobě uvádí. Tato část žaloby je dosti nesrozumitelná a soudu není dost dobře patrné, co žalobce namítá a v čem shora uvedený výklad považuje za nesprávný.

[31] V další části tohoto žalobního bodu žalobce uvádí, že nesouhlasí s výkladem relevantní činnosti. Tato část žalobního bodu je nesrozumitelná. Soud obecně uvádí, že než může žalobce posuzovat naplnění zákonných znaků ust. § 2b, musí provést výklad ust. § 2a odst. 1 písm. a) zákona o informacích. To je přímo zákonný postup. Výklad jiný je v rozporu s právní normou. Odkaz žalobce na komentář zveřejněný v právních rozhledech pak nemůže popřít výslovné znění právní normy, jedná se o soukromý názor formulovaný značně obecně, jehož výkladem lze odůvodnit leccos. Žalobcem uváděný úmysl zákonodárce podle názoru soudu není možné vykládat tak široce, jak činí žalobce, tedy v tom, že by se právní norma neměla vůbec aplikovat v tom rozsahu, jak je součástí právního řádu. Zákonodárce stanovil určitou výjimku v poskytování informací, tato výjimka však neplatí pro subjekty, které provádějí shora uváděné tzv. relevantní činnosti, což zároveň váže na zákon o veřejných zakázkách. Úmysl zákonodárce podle názoru soudu je zde zcela zřejmý a byl vtělen do právní normy, a podle názoru soudu je i logický – možnost odmítnout poskytnout informace nemají ty subjekty, které vstupují na trh prostřednictvím veřejných zakázek, neboť zde logicky je zájem společnosti na jejich transparentnosti vyšší než u subjektů ostatních.

[32] V další části žaloby pak žalobce rozvádí možnost aplikace ust. § 2b odst. 1 písm. a) a b) zákona o informacích, tato část žaloby je však podle názoru soudu prozatím poněkud předčasná, neboť nejprve bude muset žalobce posoudit shora uvedenou zákonnou podmínku a až poté aplikovat tuto právní normu. Jak uvedl i žalovaný, z předmětu podnikání žalobce zapsaného v rejstříku spíše plyne, že tuto výjimku nelze použít. To však musí posoudit žalobce v novém rozhodnutí. Pokud žalobce v této době uplatňuje žalobní argumentaci, v níž pravděpodobně sděluje své posouzení v nově vydaném rozhodnutí, pak soud uvádí, že k takové argumentaci se nemůže vyjadřovat, neboť je odpovědností žalobce, aby o věci znovu řádně rozhodl a své rozhodnutí odůvodnil. Soud tak nebude vstupovat do správního řízení v tom smyslu, že by závazně pro žalovaného stanovil svůj výklad tam, kde takový výklad zatím nebyl předmětem právního posouzení, což zde v případě zrušujícího výroku zatím nebyl (žalobce zatím žádné posouzení podle ust. § 2a neprovedl, proto stěží zároveň může provádět další navazující posouzení podle ust. § 2b). Žalobce nemá žádné své veřejné subjektivní právo, aby soud v případě, kdy žalobce jako vykonavatel veřejné správy dosud nerozhodl o žádosti žadatele o informaci, sděloval svůj názor na důvody, které ještě nejsou součástí správního rozhodnutí.

[33] Pokud se tato část žalobní argumentace týká výroku II. napadeného rozhodnutí, pak v tomto směru soud uvádí, že poskytnutím informace bod bodem 1 žádosti podle názoru soudu žádnou výlukou podle ust. § 2b odst. 1 písm. a) ani b) zákona o

informacích nenaplnňuje, proto zde je již nadbytečné hodnocení podle ust. § 2a odst. 1 písm. a) zákona o informacích, neboť tato informace nemůže nabýt kvality informace podle ust. § 2b odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona (přehled jednání představenstva není žádnou informací, jejímž uveřejněním by žalobce nějak vyrazil své podnikání, či by ohrožoval nějakou interní informaci týkající se postavení na trhu).

[34] K části žalobní argumentace, která se týká výroku III. napadeného rozhodnutí, se pak soud, jak již uvedl shora, nebude vyjadřovat, neboť je věcí žalobce, jaké odůvodnění po zrušujícím napadeném rozhodnutí uplatní. Předmětem případného soudního přezkumu pak bude až takové odůvodnění, které bude součástí konečného rozhodnutí ve věci ve smyslu případného soudního přezkumu. Nicméně, jak soud již shora uváděl, hodnocení podle ust. § 2a zákona o informacích je naprosto podstatné pro posouzení, zda žalobce může využít výjimky podle ust. § 2b zákona o informacích. V tomto směru musí žalobce žádost znovu řádně posoudit. Tuto povinnost mu napadené rozhodnutí uložilo a soud s ní souhlasí.

[35] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.). Vzhledem k této skutečnosti již pak nemá významu, aby se soud konkrétně vyjadřoval k argumentům zúčastněné osoby, neboť procesně jí bylo tímto rozsudkem vyhověno.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení zúčastněné osoby je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., kdy soud této osobě žádnou povinnost neukládal, náklady jí tak nemohly vzniknout.

[38] Pro úplnost soud poznamenává, že nabytím právní moci tohoto rozsudku ze zákona pozbývá účinnosti přiznaný odkladný účinek žaloby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. června 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu